

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στόν πόρο του μαρκιού Κρόους. Γαρήντες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μάντουας, πρίγκηψ της Γκονζάγκας, τόν όποιον ο πυροβολιστής πρόκειται να πατήρη με την κόρη του Αδύη. Μα ή Αδύη έχει παντρευτή μυστικά πρό τρεπείας με τόν δούκα Φίλιππο τού Νεβέρ, φίλο στέιδ του πρίγκηπος της Γκονζάγκας, με τόν όποιον έχει αποκτήσει και παιδί. Ο πρίγκηψ της Γκονζάγκας, ό όποιος τό ξέρει αυτό, έχει άφίσεσι στον έμπιστό του Πειρόλ να συγκεντρώση τούς καλύτερους σπασίτας της Γαλλίας, για να δολοφονήσουν τόν Νεβέρ, γιατί έτσι, έκτός τών άλλων, θα τόν κληρονομήση, επειδή είνε άδελφός του. "Ολ' αυτά όμως τά μάθαίνε ο περίφημος για τήν άμορφιά του και τήν άνδρεία του δεκαοκταετής ίπποτής Λαγκαρντέρ, ό όποιος άποφασίζει να όσση τόν Νεβέρ και τήν κόρη του. Πράγματι δε κατορθώνει να πάρη τήν κόρη τού Νεβέρ κι' έπειτα, έχοντας τήν στην άγκαλιά του, άποκρούει μαζί με τόν πατέρα της τήν έπίθεση τών μπράδων. Μα ενώ οι δύο ήρωες θριαμβεύουν, άάσκηνα ό πρίγκηψ της Γκονζάγκας γλιστράει ύπουλά στο σκοτάδι και δολοφονεί τόν Νεβέρ, βυθίζοντας του τό σπάθι του στη ρόχη του. Ο Λαγκαρντέρ, μείνει μόνος, με κατορθώνει να εφεύγη άπ' τούς δολοφόνους, παίρνοντας μαζί του και τήν κόρη τού Νεβέρ. Δέκα έτηα χρόνια περνούν κι' ό Γκονζάγκας, ό όποιος παντρεύτηκε τήν Αδύη, μεταβάλλει τό μέγαρό του στο Παρίσι σ' ένα είδος έμπορικού χρηματιστηρίου. Στο διάστημα όμως τών δέκα έτηα χρόνων που πέρασαν, όλοι οι μπράδοι που έλαβαν μέρος στην έπίθεση εναντίον τού Νεβέρ και τού Λαγκαρντέρ βρισκονται σκοτωμένοι μυστηριώδως, με μια σπαθιά ανάμεσα στα μάτια. Τελευταίοι άπ' αυτούς σκοτώνονται ο Φανέσος κι' ό Σαλιάνι, που βρισκονται νεκροί έξω άπ' τό σπίτι, μέσ' στο όποιο ό Γκονζάγκας κρατούσε σαν φυλακισμένη, για άγνωστο σκοπό, μια ώραιότατη Ισπανίδα, τήν ντόνα Κρούς, και τής όποιος τήν έπίθεψη τούς είχε άναθέσει.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

III Η ΝΤΟΝΑ ΚΡΟΥΣ

'Υπόχρη μιá μικρά ή ιστορία, τήν όποία όλοι οι μηδισταγογράφοι χρησιμοποίησαν τολύχιστον μιá φορά στη ζωή τους. Είνε ή ιστορία τού φτωχού παιδιού πού οι Άτσιγγανοί τό έκλειψαν από τήν μητέρα του, ή όποία ήταν δάσκαλα ή τολύχιστον μαγισσία. 'Εμείς όστόσο δέν ξέρουμε έν ή ώραία ντόνα Κρούς ήταν κόρη δυνάστεως ή πραγματική άτσιγγανοπούλα. 'Εκείνο πού ξέρουμε, είνε ότι είχε περάσει τή ζωή της όλόκληρη ανάμεσα στους Άτσιγγάνους, παίζοντας μαζί τους από πόλι σε πόλι, από χωριό σε χωριό, και χορεύοντας στις δημόσιες πλατείες. 'Η ίδια θα μάς πη παραότι πώς έγκατέλειψε τό ελεύθερο αυτό επάγγελμα, για να πάη στο Παρίσι και να κατοικήσει στο μικρό σπίτι τού Γκονζάγκας.

Μετά μιá ώρα άπ' τή στιγμή πού τελείωσε τήν τουαλέττα της, τήν ξαναδοξοκονιζε στο δομάτιο τού πρίγκηπου, πολύ ταραγμένη, παρ' όλη τή φυσική τόλη πού τήν διέκρινε.

—Γιατί ό Πειρόλ δέν σάς συνώδεψε; τή ώπηση ο πρίγκηψ.

—'Ο Πειρόλ σας, τού άπάντησε ή νέα, έχασε τή μιλιά του, τό χρώμα του και τες αισθήσεις του, ενώ έγώ έκανα τήν τουαλέττα μου. Κι' όμως δέν υ' άρρησε, παρ'ά διω λεπτά μόνο για να ήταν σάν τόν κήπο. 'Όταν ξαναγύρισε, ήταν σάν άνθρωπος πού τόν χτύπησε κεραυνός! Μα — έαρθόσθε με φωνή χαϊδευτική — δέν φαντάζομαι, ύψηλότατε, πώς με καλέσατε έδω για να μου μιλήσετε για τόν Πειρόλ σας...

—'Όχι! άπάντησε ό Γκονζάγκας, γελώντας. Δέν θα σας μιλήσω για τόν Πειρόλ μου...

—Μιλάτε μου! φώναξε ή ντόνα Κρούς. Βλέπετε πόσο είμαι άνυπόμονη!. Μιλάτε γρήγορα!

'Ο Γκονζάγκας τήν ζήτηζε προσεχτικά.

—'Εψαξα πολύ καιρό για να τή βρω, μουμιούριζε μέσα του. Μα τή βρήκα όπως τήν ήθελα... Τής μιιάζει πολύ, μα τήν πιστι μου!. Δέν γελιάζει σ' αυτό!..

—Λοιπόν, ξανάτε άνυπόμονα ή ντόνα Κρούς, μιλήστε μου!

—Καθήστε, άγαπημένο μου παιδί, τής άπάντησε ό Γκονζάγκας.

Μα ή ντόνα Κρούς, χωρίς να καθήση, τόν ρώτησε:

—Δέν μου λέτε; Ού ξαναγυρίσω πάλι στην φυλακή μου;..

—Ναί, αλλά όχι για πολύ καιρό.

—'Α! έκανε ή νέα κόρη με θλίψη. Ού ξαναγυρίσω λοιπόν. Για πρώτη φορά σήμερα, είδα μιá γωνία τού Παρισιού, φωτισμένη άπ' τόν ήλιο... Τί ώραίο πού ήταν! 'Ετσι τώρα ή μοναξιά μου θα μου φαίνεται άκόμα πού θλιβερό!..

—Δέν είμαστε έδω στην Ισπανία, παρατήρησε ό Γκονζάγκας. Χρειάζονται προσφιλές...

—Και γιατί χρειάζονται προσφιλές, έλαμπαρότατε. Μήπως έκανα κανένα κακό για να με κριθείτε;

—'Όχι, βέβαια, ντόνα Κρούς, μα...

—'Α! έλαμπαρότατε, φώναξε παραφορα ή νέα κόρη, πρέπει να σας μιλήσω!. 'Εχω τήν καρδιά φουσκωμένη... Δέν ήταν άνάγκη να

μου τό υπενθυμίσετε... Βλέπω καλά κι' έγώ ότι δέν είμαστε πάλι στη Μαδρίτη, όπου ήμουν φτωχή, όρφανή, εγκαταλελειμμένη, μα ελεύθερη, σαν τά πουλιά στον άέρα...

—Στάθηκε μιá στιγμή και τα μάγου φρόδια της μαζεύτηκαν έλαφρά.

—Ξέρετε, έλαμπαρότατε, είπε, ότι μου έχετε ιστοσεπή πολλά πράγματα;

—'Ού κάνω για σένα πολλά περισσότερα άπ' όσα σου ύποσχέθηκα.

—Μα κι' αυτό μιá ύπόσχεσις είνε κι' άρχίζω πάλι να μίν πιστένω στις ύποσχέσεις...

Και ενώ τό πρόσωπό της έπαυσε μιá γλυκειά όνειροπόλο έκφρασι, έξακολούθησε:

—Στη Μαδρίτη με ήξεραν όλοι, τόσο οι άνθρωποι τού λαού, όσο κι' οι μεγατάνες. Μ' άγαπούσαν όλοι και όταν έφτανα στην πλατεία τού Άλκαζάρ για να χορέψω, φώναζαν: «'Ελάτε, έλάτε να δήτε τήν Άτσιγγάνα πού θα χορέψη». Κι' άν άγούσα να φτάσω, όλος αυτός ό κόσμος με περίμενε μ' άνυπαμονήα. Τες νύχτες πού όνειροφούα, ξαναβλέπω τής φαντασμένες πορτοκαλλές πού υποβολούσαν τό βραδινό άέρα και τά σπάρτα με τες κεντητές προσόψεις... 'Α! τή ώραίος τάτος ή Ισπανία! έπρόσθεσε με δάκρυα στα μάτια.—'Εν' ένας τόπος γεμάτος άρώματα και σερενάτες... 'Εδω ό ίσως τών δέντρων σας είνε ψυχρός και με κάνει ν' άνατριχιάσω...

Τό κεφάλι της έγγειρε άπάνω στο χέρι της. 'Ο Γκονζάγκας τήν άφηνε να μιλάει και φαινόταν βυθισμένος σε σκέψεις.

—Θυμάστε; φώναξε ή ντόνα Κρούς έξαφνα. 'Ηταν ένα βράδυ πού είχα χορέψει στην πλατεία λίγο πού άργά άπ' τή συνηθισμένη μου ώρα... Στη στροφή τού σκοτεινού δρόμου πού άναβαίνει προς τήν Άνάληψ, σάς είδα έξαφνα κοντά μου... Τή στιγμή εκείνη, ένοικισό φόβο κι' έλιπίδα μαζί. 'Όταν μιλήσατε, ή σοβαρή και γλυκειά φωνή σας έκανε τήν καρδιά μου να σιχτή... Μα δέν σ' έλλογούσθουν πάλι να φύγω, όπως είχα σκεπτή στην αρχή... Μου είπατε, σταματώντας μπροστά μου, για να μου φράξετε τό δρόμο: «Πώς σας λένε, παιδί μου;»—«'Σάντα Κρούς», σας άπάντησα. 'Ονομαζόμουν Φλώρα, όταν βρισκόμουν με τούς Άτσιγγάνους της Γρενάδας, τούς άδελφούς μου. Μα ό παπάζ πού με βάφτισε, μου έδωσε τόννομα Μαρία ντέ Σάντα Κρούς. «'Α!—μου είπατε τότε. 'Όστε είστε χριστιανή;» Μα τί μιλώ;.. 'Ισως να μη τά θυμάστε πάλι ό! αυτά ύψηλότατε...

—'Ω! έκανε ό Γκονζάγκας άρηρημένος. Δέν ξέχασα τίποτε.

—'Εγώ, έξακολούθησε ή ντόνα Κρούς, τής όποιας ή φωνή έστρεψε λίγο, θα τή θυμάμαι αυτή τήν ώρα σ' όλη τή ζωή. Σάς άγαπούσα πολύ; Πώς; Ούτ' έγώ δέν ξερω... Με τήν ήλια πού έχετε, θα μποροούσατε να είστε πατέρας μου... Μα πού θα μπορούσα να βρω ένα φίλο πού ώραίο, πού είνεγκο και πού λαμπού από σας...

'Ελεγε τά λόγια αυτά, χωρίς να κοκκινίση. Δέν ήξερε ή άτσιγγανοπούλα τί είνε ή ντροπή τών Εύρωπαίων. Κι' ενώ ό Γκονζάγκας άπόδεθε ένα πατρικό φιλημα στο μετωπό της, εκείνη άναστήναξε βαθεία.

—'Επειτα συνέχισε:

—Μου είπατε κατόπιν: «Είσαι πολύ ώραία, κόρη μου, για να χορεύης σε μιá δημόσια πλατεία και να μαζεύεις δεκάρες... 'Ελα μαζί μου!» Τότε έγώ άρχισα να σας ακολουθώ. Δέν είχα πάλι δική μου θέλησι... Μπαίνοντας στην κατοικία σας, άναγνώρισα ότι βρισκόμουν στο άνάκτορο Άλμπέρδιν... Μου είπατε ότι είσατε προσθευτής τού άντιβασιλέως της Γαλλίας στην Αίλη της Μαδρίτης... Μα τί μ' έν διέφερε αυτό... Τήν επομένη φάγαμε για τή Γαλλία... Δέν μου δόσατε όμως θέσι στ' άμάξι σας... 'Ετσι ήμουν μόνη, θλιμμένη, εγκαταλελειμμένη... 'Εκανα τό ταξείδι άπ' τή Μαδρίτη στο Παρίσι, αυτό τόν άτελείωτο δρόμο, μέσα σ' ένα άμάξι κατ'άλειστο, με τες βροχές και τες κρυφές του κατεβασμένες διαρκώς... Τό έκανα κλαίνοντας, με τήν καρδιά μου φουσκωμένη από θλίψη και μεταμέλεια!.. 'Ενοιαθα πολύ πώς ήμουν έξοριστη... Και πόσες φορές, πόσες φορές Παναγία Παρθένα, κατά τή διάκριση τών σωτηλητών αυτών ώρών, δέν νοστήγησα με δόνη τες ελεύθερες βραδείες μου, τόν τρελλό χορό μου και τό χαμένο γέλιο μου...

'Ο Γκονζάγκας δέν τήν άκουγε πάλι. 'Η σκέψη του ήταν άλλου...

—Τό Παρίσι! Τό Παρίσι! φώναξε ή ντόνα Κρούς με μιá όρη πού τόν έκανε ν' άνασκιότηση. Θυμάστε με τί γοητευτική χρώματα μου περιγράφατε τό Παρίσι... Μου λέγατε πώς είνε ό Παρθένας τών ώραίων κοριτσιών, πώς είνε ένα μαγευτικό όνειρο, μιá εύτυχία

'Ο Άντιβασιλέως Φίλιππος της 'Ορλεάνης

πού βασταίει σ' όλη τη ζωή!.. Θυμάστε πόσο με είχατε μεθύσει με τα λόγια σας ;

— Πήρε το χέρι του Γκονζάγκα και το έσφιξε μέσα στα δικά της. — Έκλαιπρότατε ! Έκλαιπρότατε ! είπε παραπονετικά. Είδα τα όμορφα λουλούδια που φέρταε από την Ίσπανία μέσα στον κήπο σας... Φαίνονται πολύ αδύνατα και θλιμμένα... Σε λίγο θα μαραθούν !. Θέλετε λοιπόν να με σκοτώσετε και μένα σαν κι αυτά, έκλαιπρότατε ;

Και άνορθώθηκε απότομα... Με την κίνηση που έκανε, τα μαύρα κίματα της κόρης της κάλυψαν προς τα πίσω και άστραυτέ έλαμψαν στα σκοτεινά της μάτια.

— Ακούστε ! φώναξε. Δεν είμαι σιλάβα σας ! Εγώ αγαπώ το πάθος ! Η μοναξιά με τραβάει !. Αγαπώ το θάνατο !. Η σιωπή με παγώνει !. Μου χρειάζεται το φως, η κίνηση, η διασκέδασις προπύτων, η διασκέδασις που δίνει ζωή !. Η εθιμιά με τραβάει, το γέλιο με μεθάει, τα τραγούδια με γοητεύουν !.. Το χροιά χροιά του... Ροτά κάνει τα μάτια μου ν' άστράφτουν σαν διαμάντια και, όταν γελώ, νοιώθω πως είμαι πιο όμορφη !

— Γοητευτική τραγική ! ηθίθησε ο Γκονζάγκα, χαϊδεύοντας την έντελώς πατριά.

Μά ή ντόνα Κρούζ τραβήχτηκε και φώναξε :

— Δεν είσαστε έτοιμη στη Μαδρίτη !

— Έπειτα πρόσθεσε με όση :

— Έχετε δίχνο... Είμαι τραγική, μα τώρα θέλω να γίνω πρόθυμη... Θα φύγω !

— Ντόνα Κρούζ... είπε ο ποιητής...

Έσπινη έλαμψε τώρα. Ο Γκονζάγκα έβγαλε το κεντήτο του μαντήλι κι άρχισε να σκουπίζει τριμερτά τα όμορφα της δάκρυα. Μά άμειωσε, κίττα άπ' αυτά τα δάκρυα που δεν είχαν στεγνώσει ακόμα, ένα περιήφανο χαμόγελο άνοιξε.

— Ναι, θα φύγω ! Ξανάτε άπειλητική ή ντόνα Κρούζ. Άλλοι θα μ' αγαπήσουν τότε !. Θα φύγω, γιατί ο παράδεισος που μου υποσχεθήκατε, ήταν μια φούσκη... Με άπατήσατε, ποιητή... Ο παράδεισος που μου υποσχεθήκατε, ήταν μια φούσκη... Ναι, μια φούσκη, στην όποια μου βάλατε για φούσκη άνθρωπους άγριους, σιωπηλούς και γι' άρχιμάλα τον κ. ντε Πειρόλ που έχει μια όμη σαν τού πεθαμμένο... Έ, λοιπόν, δεν μου άρέσει καθόλου ή φούσκη σας, άν και είνε στολισμένη σαν παλάτι... Θέλω την έλευθερία μου ! Γιατί με κρύβετε έτοι άπ' τα μάτια του κόσμου... Άπατήσατε μου !.. Το θέλω !

Και το όμορφο της κεφάλι άνορθώθηκε έπιτακτικά. Ο Γκονζάγκα χαμογέλισε χωρίς να της άπάντησε.

— Δεν μ' αγαπάτε ! έξακολούθησε ή ντόνα Κρούζ με πείσμα. Άφου δεν μ' αγαπάτε, δεν μπορείτε να με κηλεύετε και να με κρύβετε γι' αυτό από τον κόσμο...

Ο Γκονζάγκα πήρε το χέρι της και το έφερε στα χείλη του...

— Και όμως πιστεύω για μια στιγμή πως μ' αγαπούσατε... είπε ή ντόνα Κρούζ με πάρα. Το πιστεύω αυτό όταν με περιστασιασάτε με λογιζ-λογιζ δασκάλους, όταν είδα πως θέλατε να μάθω όλα ξέρουν και ή μεγάλη γνώσις της γαλλικής άριστοκρατίας... Κ' εγώ, για να σας εγχαριστήσω, προσπαθούσα να γίνω πιο άξια και καλύτερη... Εργάζομαι γι' αυτό με θάρρος, με πείσμα... Μά γιατί χαμογέλατε ; φώναξε με πραγματική μαγιά. Γιατί χαμογέλατε έτσι, ποιητή, γιατί ; Θα με τραλλάνετε !.

Στάθηκε μπροστά του και μ' ένα τόνο που δεν έπαδεχόταν ίτεκφυγές, φώναξε :

— Άν δεν μ' αγαπάτε, τί θέλετε από μένα ;

— Θέλω να σας κόνω ειτιχησιμένη, άπάντησε ο Γκονζάγκα γλαυκά.

— Δώστε μου την έλευθερία μου πρώτα... Την έλευθερία μου !.. Την έλευθερία μου !.. Θέλω το Παρίσι !.. Θέλω το Παρίσι των ύποσχέσών σας !.. Το λαμπρό και πολυθρόνο Παρίσι που μαντεύω μεσ' άπ' τους ταύρους της φυλακής μου... Δεν θα κλάψω ποτέ πια, θα γελώ πάντοτε, άν με παρουσιάσετε στην Όπερα, άπ' την όποια δεν ξέρω, παρ' όμοιό τ' όνομά της, τις έσπρές της και τους χορούς της...

— Άπόψε, ντόνα Κρούζ, την δέχομαι ο Γκονζάγκα ψυχρά, να φορέσετε τα όμορφατά σας στολίδια, γιατί θα σας συνοδεύσω στο χορό του αντιβασιλέως.

Η ντόνα Κρούζ έμεινε σαν άπολιθομένη. Το πρόσωπό της άλλα-

ζε διό τρεις φορές χροιά.

— Μου λέτε αλήθεια ; ρώτησε τέλος, δόπιστά. Άλήθεια ;

— Άλήθεια, της άπάντησε ο Γκονζάγκα.

— Θα το κάνετε αυτό ; φώναξε. Ω ! σας τα συγχωρώ όλα, ποιητή ! Είστε καλύτερος είνε ο φίλος μου !..

Και άρχισε στο λαμό του. Έπειτα, άφήνοντάς τον, άρχισε να χορεύη σαν τραγική, φωνάζοντας :

— Ω ! θα πάω στο χορό του αντιβασιλέως ! Στο χορό του αντιβασιλέως... Θα πάω στο παλάτι !.. Στο παλάτι...

Χορεύοντας, είχε φτάσει στην άκρη του δωματίου. Μ' ένα πήδημα όμως βρέθηκε πάλι κοντά στον Γκονζάγκα και γονάτισε σ' ένα μαξιλάρι μπροστά στο πόδια του. Και, γεμάτη σοβαρότητα, τον ρώτησε, σταφρώνοντας τα όμορφα χέρια έπάνω στα γόνατά του και κοιτάζοντάς τον στα μάτια :

— Τι τονάεττα θα φορέσω ;

Ο Γκονζάγκα κοίτησε σοβαρά το κεφάλι του και της άπάντησε :

— Στους χορούς της Αγγλίας της Γαλλίας, ντόνα Κρούζ, ύπάρχει γιατί που άναδεικνύει και στολίζει ένα όμορφο πρόσωπο περισσότερο και άπ' την πιο όμορφη τονάεττα...

Η ντόνα Κρούζ προσπάθησε να μαντέψει αυτό το κάτι.

— Είνε το χαμόγελο ; είπε σαν παιδί, στο όποιο λένε ένα άνομα για να το λίση.

— Όχι, άπάντησε ο Γκονζάγκα.

— Η χάρις ;

— Όχι !.. Έχετε το χαμόγελο και τη χάρι, ντόνα Κρούζ. Το πράγμα όμως, για το όποιο σας μιλάω, δεν το έχετε...

— Δεν το έχω ;.. Τι είνε λοιπόν ;

Και, καθώς ο Γκονζάγκα άκούσε να της άπάντησε, ή ντόνα Κρούζ τον ρώτησε άνατόνοια :

— Άφου δεν το έχω αυτό το πράγμα, θα μου το δώσετε σεις ;

— Θα σας το δώσω, ντόνα Κρούζ !

— Μα τί είνε αυτό το πράγμα που δεν το έχω ; ρώτησε ή κοπέλα νέα, άφήνοντας συγχρόνως το βλέμμα της στον καθέφτη.

— Το όνομα ! της άπάντησε ο Γκονζάγκα σοβαρά.

Άκούοντας τις λέξεις αυτές, ή ντόνα Κρούζ χροιαστίχη μοναχιά από την κορυφή της χροιάς της... Ένα όνομα ! Μά αυτή δεν είχε όνομα !.. Ω, ή φτωχή ντόνα Κρούζ !.. Ο Γκονζάγκα της είχε υποσχεθεί προ όλίγου ότι θα της έδανε αυτό που της έλειπε, μα ήξερε καλά τις ύποσχέσεις του Γκονζάγκα !.. Έξέ άλλου, πως μπορούσε να της δώσει ένα όνομα.

Ο ποιητής φάνηκε σαν να μάντευε τη σκέψη της αυτή και της είπε :

— Άν δεν είχατε όνομα, αγαπημένο μου παιδί, όλη ή τριμερτή μου στοργή θα ήταν άκίνητη να σου το δώσω... Μά το δικό σου όνομα είχε χαθεί και εγώ σου το ξαναβρήκα. Έχετε ένα όνομα δοξασιμένο, άνάμεσα στα πιο δοξασιμένα όνομα της Γαλλίας !

— Τι λέτε ; φώναξε ή νέα θαμτωμένη.

— Άνηχσις σε μια οικογένεια, έξακολούθησε ο Γκονζάγκα μ' έπισημο τόνο, σε μια οικογένεια πανσιχη που συγγενεύει με τη βασιλική. Ο πατέρας σου ήταν δούξ.

— Ο πατέρας μου ! έπανάλαβε ή ντόνα Κρούζ. Ηταν δούξ, είπατε ;

— Ότε είνε πεθαμμένος !

Ο Γκονζάγκα κοίτησε καταρατικά το κεφάλι του.

— Και ή μητέρα μου ; ξαναρώτησε ή ντόνα Κρούζ με φωνή που έτρεμε από τριμερτότητα και συγχίση.

— Η μητέρα σου, άπάντησε ο δούξ, είνε ποιητήσσσα.

— Ζη λοιπόν ; φώναξε ή ντόνα Κρούζ, της όποιας ή καρδιά άνατιόρησε από συγχίση. Ζη, άφου λέτε : « Είνε ποιητήσσσα » Ζη !

— Η μητέρα μου ! Σας ίκεται, μιλήστε μου για τη μητέρα μου !..

Ο Γκονζάγκα έφερε το δάχτυλό του στα χείλη του και της άπάντησε :

— Όχι άκόμα !..

Μά στ' ντόνα Κρούζ δεν έκανε έντύπωση το μυστηριώδες ύφος του. Έπιασε και τα δύο χέρια του Γκονζάγκα και τού φώναξε :

— Θα μου μιλήσετε για τη μητέρα μου !. Άκούστε !. Ακούστε !. Θεέ μου ! Πόσο θα την αγαπήσω ! Είνε καλή, δεν είν' έτσι ;.. Και πολύ όμορφη !. Έ... Άλήθεια, τί περιεργο ! έπρόσθεσε με σοβαρότητα. Μά φωνή μέσα μου μου έλεγε πάντοτε πως είμαι κόρη ποιητήσσης !

(Άκολούθει)

— Άν δεν μ' αγαπάτε, τί θέλετε από μένα ;...